

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ
ΜΩΛΟΣ ΛΟΚΡΙΔΟΣ Τ.Κ. 350 09
Ν.ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ.

ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ ΔΟΞΑΣΙΩΝ
ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΟΛΑΤΡΙΚΗΣ» ΠΛΑΝΗΣ

ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ ΔΟΞΑΣΙΩΝ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΟΛΑΤΡΙΚΗΣ» ΠΛΑΝΗΣ

-Εύλόγως θα ήδύνατο οίσοσδήποτε να ισχυρισθῆ πὺς ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου «ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον» (β' Καθολ. Ἐπ. 7), ὡς ἔχων διαχρονικὴν ἰσχύν, - καθότι «τὸ μυστήριον ἤδη (=πάντοτε) ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας», (Β' Θεσ.7)-, καταδεικνύει καὶ ὀριοθετεῖ τὴν κατάστασιν, ἀπὸ πλευρᾶς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τῆς ἐποχῆς τὴν ὁποίαν διανύουμε. Τῆς ὁποίας ἐποχῆς, θεμελιῶδες χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ἀποτελεῖ ἡ πνευματικὴ σύγχυσις εἰς τὴν ὁποίαν παραδέρνουν οἱ Χριστιανοί. Ὀφείλεται δὲ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σύγχυσις, εἰς τὴν ἀπουσίαν οὐσιώδους καὶ εἰς βάθος πνευματικῆς - θεολογικῆς καταρτίσεως καὶ γνώσεως, γεγονὸς ποὺ ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος πρὸς ἀπόκτισιν αὐτῶν, κυρίως μέσῳ τῆς μελέτης τῆς Ἀγιογραφικῆς καὶ Ἀγιοπατερικῆς γραμματείας καὶ τῆς κατηχήσεως.

-Μεταξὺ τῶν ἀπροσδιόριστου ἀριθμοῦ πλανῶν τῆς ἐποχῆς μας, συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἀβιάστως καὶ ἀναμαρτήτως-, δυναμένη νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς «ἄκρατος (=ὑπερβολικὴ) ἑλληνολατρεία». Ἡ πλάνη αὐτὴ εἶναι μία παράδοξις μετῆς ἐνὸς ἰδιοτύπου «Γνωστικισμοῦ» καὶ ἐνὸς ἰδιομόρφου «ἔθνοφυλετισμοῦ». Δύο καταστάσεων καταδικασθειῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς μὲν πρώτης ὡς ἀρχαίας συγκρητιστικῆς θρησκείας, ἀντιμαχομένης πρὸς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, τῆς δὲ δευτέρας ὡς παράγοντος ἀποσχιστικῶν τάσεων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔνεκεν ἐθνοτικῶν - ἐθνικιστικῶν διακρίσεων καὶ διαφορῶν, οἱ ὁποῖες ὑπεβάθμιζαν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν, ὡς πρωταρχικὸν συνδετικὸν παράγοντα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανικῶν Ἐθνῶν. (Βλ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Βασ. Στεφανίδου σ. 61 κ.έ).

- Στὴν καινοφανῆ (;) «ἑλληνολατρικὴ» πλάνη, παρατηρεῖται τὸ ἐν πολλοῖς παράδοξον καὶ πλήρες ἀντιφατικότητος φαινόμενον, πὺς ἀφ'

ένος μὲν ἐκθειάζεται ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις ὡς ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς πολιτισμικῆς καὶ θρησκευτικῆς δομῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους (!!!), ἀλλὰ ταυτοχρόνως βάλλεται μετὰ μεγίστης σφοδρότητος ὑπὸ τῶν - δῆθεν- ὑπερμαχούντων ὑπὲρ αὐτῆς «ἐλληνολατρῶν».

Ἐπόβαθρον τῆς πλάνης τῶν «ἐλληνολατρῶν», ἀποτελεῖ ἡ συσχέτισις δύο ἑτεροκλήτων πραγμάτων: Τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, μὲ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν (ἀκριβέστερον, ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πρώτης ὡς προέκτασις τῆς δευτέρας)· ἀγνοοῦντες προφανῶς πῶς «ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου» (Α΄ Κορ. 20). Ἐπιστέγασμα δὲ αὐτῆς ἀποτελεῖ ἡ δαιμονικῆς ἐπινοήσεως θεωρία, ἡ ὁποία καλλιεργουμένη ὑπὸ τινῶν φαντασιοπλήκτων εἰς τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ εὐρισχομένους περὶ τὴν Πίστιν Ὁρθόδοξους Χριστιανούς διδάσκει εἰς αὐτοὺς διδασκαλίαν ἀντιδιαστελλομένην καὶ ξένην πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, περὶ (δῆθεν) καταγωγῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του), ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους· ἐκ τῆς ὁποίας διδασκαλίας ἀπορρέει πλὴν τῶν ἄλλων πλανῶν, καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν διεστραμμένη ἐρμηνεία τοῦ ὀνόματος «Ἰησοῦς», εἰς «Ἰάσων» ἢ «Ἰήσων» Χριστός (!!!).

Ἡ ἐμπαθῆς πολεμικὴ τῶν «ἐλληνολατρῶν» κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, τὴν ὁποίαν πολεμικὴν προβάλλουν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἑνὸς νοσηροῦ ψευδο-πατριωτισμοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὸ ἐπόβαθρό της εἰς τὰ «συντετριμμένα φρέατα καὶ τὰ θολερὰ ὕδατα» τῆς νοσηρᾶς μυθοπλαστικῆς φαντασίας τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, παράλληλα μὲ ἀγνοίαν τῶν πῶς «αὐτάρχεις... εἰσὶν αἱ ἅγιοι Γραφαί (σ.σ. Παλαιὰ καὶ Καινὴ) πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἀπαγγελίαν», καθὼς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία διὰ στόματος τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, δημιούργησε σ' αὐτοὺς σοβαρὴ νοητικὴ στέρηση ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐμβαθύνουν καὶ νὰ κατανοήσουν τὶς ὀλέθριες πνευματικῆς συνέπειαι

ποῦ ἐνδεχομένως θὰ προκαλέσουν οἱ δαιμονικῆς ὑπαγορεύσεως θεωρί-
ες των, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων θὰ εἶναι ἡ ἀπώλεια ψυχῶν, «ὕπὲρ
ῶν Χριστὸς ἀπέθανεν» ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Καὶ τοῦτο διότι αὐτὲς οἱ
δαιμονικῆς ὑπαγορεύσεως ὡς προελέχθη θεωρίες των, ἀποτελοῦν «τὸ
νερὸ εἰς τὸν μῦλον» τῶν Σιωνιστῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῇ βάσει
τούτων τῶν θεωριῶν, (κυρίως ὅσων ἀφοροῦν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ), ἀποκτοῦν τὴν «βάσιμη» δυνατότητα νὰ
ισχυρισθοῦν πὺς ἀδίχως κατηγοροῦνται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν οἱ προπά-
τορές των, ὅτι ἐσταύρωσαν τὸν Μεσίαν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τῶν
προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: ὅτι αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν
οἱ προπάτορές των ἦτο κάποιος ἀπατεῶν ὁ ὁποῖος - ὅπως ἰσχυρίζονται
οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνας - εἴλκυε τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν
ἔθνος: ἐνῶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην προφητεύθηκε ἡ ἐκ τῶν Ἰουδαί-
ων καταγωγὴ τοῦ ἀληθοῦς Μεσίου! Δύναται δὲ τοῦτο ^{σδ} βασιζόμενος
στὶς θεωρίες τῶν «ἐλληνολατρῶν», ἰσχυρισμὸς τῶν Σιωνιστῶν
Ἑβραίων νὰ διευκολύνῃ ἔτι περισσότερο τὴν ἀποδοχὴ τοῦ ψευδομεσί-
ου πλάνου Ἀντιχρίστου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γεγονός τοῦ ὁποῖου τὴν
εὐθύνην θὰ φέρουν ἀκεραία καὶ βαρυτάτην, οἱ ἐν ἀγνοίᾳ (;) τῆς πλά-
νης των εὐρισχόμενοι «ἐλληνολάτραι», οἱ ὁποῖοι ἔνεκεν τούτου θὰ λά-
βουν ἐκ τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ «τὴν ἐνδικὸν μισθαποδοσίαν».

-Ἐν συνεχείᾳ τῶν μέχρι τοῦδε γραφέντων, καὶ πρὸς βοήθειαν δι'
ἐπιστροφῆν εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τῶν διολισθησάντων εἰς τὴν πλάνην
τῆς «ἐλληνολατρείας», εἶναι ἀνάγκη νὰ παρατεθοῦν κατὰ τὸ δυνατόν
συνοπτικῶς (ἀργότερον δὲ διεξοδικώτερον), ἀκλόνητες ἀποδείξεις ἐκ
τῆς Ἀγιογραφικῆς καὶ Ἀγιοπατερικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας,
οἱ ὁποῖες θὰ καταδείξουν τὸ ἔωλο καὶ ἀνυπόστατο τῶν θεωριῶν καὶ
τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν «ἐλληνολατρῶν».

1. Μία ἐκ τῶν δοξασιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ ἀπόρριψις τῆς Παλαιᾶς
Διαθήκης, ὡς μὴ ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ κατ'

ἐπέκτασιν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν.

-Ἴδου τί διδάσκει ἡ Ἐκκλησία περὶ αὐτοῦ, διὰ στόματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Ὅρα δὲ ... πῶς συνίστησι τὴν Παλαιὰν σύγκρισιν ποιούμενος ταύτης πρὸς ἐκείνην ὅπερ δείκνυσιν ὁμόφυλον αὐτὴν οὔσαν καὶ συγγενῆ· τὸ γὰρ πλέον καὶ ἔλαττον τοῦ αὐτοῦ γένους ἐστίν. Οὐ τοίνυν διαβάλλει τὴν Παλαιάν, ἀλλ' ἐπιταθῆναι αὐτὴν βούλεται.... Εἰ γὰρ ὑπὲρ τοὺς Ἰουδαίους ἐπισπάσασθαι τοῦτο ἐποίει ἴδιον καὶ οὐχ ὥστε δεῖξαι συγγενῆ ταύτην οὔσαν τῇ Καινῇ καὶ συμβαίνουσαν τίνος ἔνεκεν οὐχὶ καὶ τὰ Ἑλλήνων ἐπλήρου νόμιμά τε καὶ ἔθνη, ἵνα Ἑλληνας ἐπισπάσῃται; (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 542). Δηλαδή: «Πρόσεξε δέ, πῶς συσχετίζει τὴν Παλαιάν, κάμνων σύγκρισιν αὐτῆς (σ.σ. τῆς Παλαιᾶς), πρὸς ἐκείνην (σ.σ. τὴν Καινὴν). Τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει αὐτὴν (σ.σ. τὴν Π.Δ.) ὡς ἔχουσαν κοινὴν φυλετικὴν καταγωγὴν καὶ συγγένειαν (σ.σ. μὲ τὴν Κ.Δ.). Διότι τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ μικρότερον (σ.σ. συγκρίνονται) ὅταν ἔχουν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν. Δὲν κατηγορεῖ λοιπὸν (σ.σ. ὁ Κύριος Ἰ. Χριστός), τὴν Παλαιάν ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ νὰ προσδώσῃ μεγαλύτερον κύρος... Διότι ἐὰν τὸ ἔχαμνε τοῦτο μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ὄχι νὰ διδάξῃ ὅτι εἶναι συγγενῆς καὶ συμβαδίζουσα μὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην, πῶς δὲν ἐσυμπλήρωσε καὶ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ κοινωνικὰς συνηθείας τῶν Ἑλλήνων ὥστε νὰ προσελκύσῃ καὶ τοὺς Ἑλληνας;

-Ἡλίου φαινότερον εἶναι πῶς μὲ τοῦτον τὸν λόγον τοῦ Ὁ Ἁγίου Ἰωάννου ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύει ἀλάνθαστα καὶ προβάλλει τὸ πλῆρες καὶ μὴ ἔχον ἄλλο παράλληλο, νόημα τοῦ λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, (σ.σ. τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου συμπληρωθέντος

ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τὸ τελειότερον καὶ πνευματικότερον), ἕως ἄν πάντα γένηται. (Ματθ. Ε'. 17-18).

2. Προσδίδουν οἱ «ἐλληνολάτραι» εἰς τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν τὴν προσηγορίαν – χαρακτηρισμόν, «Ἰουδαιοχριστιανισμός». Τοῦτος ὁ χαρακτηρισμὸς ἀποτελεῖ μεῖζιν ἄμικτον, δύο τελείως ἀντιδιαστελλομένων καταστάσεων θρησκευτικῶν. Καὶ τοῦτο διότι εἶναι πασίγνωστον ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμός, - ὁ γεννήτωρ τοῦ Σιωνισμοῦ, τῆς Καμπάλας καὶ τοῦ Ταλμούδ - ἀπέρριψε τὸν Χριστιανισμὸν σταυρώσας κατ' ἀρχὴν τὸν ἰδρυτὴν αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκήρυξεν, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (σ.σ. τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ) διαβόλου (Ἰω.η'. 44), ἀμείλικτον καὶ διαχρονικὸν μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, πόλεμον κατ' αὐτοῦ.

- Πρὸς κατοχύρωσιν τούτου, ἰδοὺ τί διδάσκει ἡ Ἐκκλησία διὰ στόματος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Ἀντιοχείας: «Ἄτοπὸν ἐστὶν Ἰησοῦν Χριστὸν λαλεῖν ἐπὶ γλώσσης καὶ τὸν ΠΑΥΣΘΕΝΤΑ ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΝ ἐπὶ διανοίας ἔχειν. Οὐ (ὄπου) γὰρ Χριστιανισμός, οὐκ ἔστιν Ἰουδαϊσμός· εἰς γὰρ ἐστὶν ὁ Χριστός, εἰς ὃν πᾶν ἔθνος πιστεῦσαν...εἰς Θεὸν συνηχθη καὶ γεγόνασι...τέχνα τοῦ Θεοῦ...» (Ἐπ. πρὸς Μαγνησιεῖς, 10).

3. Κομπάζουν ὡς προεγράφη, - ἄνευ ἐπιχειρημάτων λαμβανομένων ἐκ τῆς Ἀγιογραφικῆς καὶ Ἀγιοπατερικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα θὰ παρεῖχαν εἰς αὐτοὺς σοβαρὴ καὶ ἀναντίλεκτη κατοχύρωσις -, ἀντλοῦντες προφανῶς τὰ ἐπιχειρήματά των ἐκ τῆς νοσηρᾶς μυθοπλαστικῆς φαντασίας τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος περὶ καταγωγῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ - κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του - ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καταλήγοντες ἀνοήτως εἰς τὴν ἀσεβεστάτην παραλλαγὴ (=μεταβολή, ἀλλοίωσις) τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς «Ἰάσων» ἢ «Ἰήσων» Χριστός (!!!).

Ἴδοὺ πῶς ἀνατρέπεται τοῦτο τὸ ἐπιστέγασμα τῆς πλάνης των ὑπὸ

τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας, πάλιν διὰ στόματος τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρὸς Ἰωάννου: «Καὶ πόθεν δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ Δαυὶδ ἐστι; (σ.σ. ὁ Μεσίας Ἰησοῦς Χριστός). Εἰ γὰρ ἐξ ἀνδρὸς οὐκ ἐγεννήθη, ἀλλ' ὑπὸ γυναικὸς μόνον, ἢ δὲ Παρθένος οὐ γενεαλογεῖται, πῶς εἰσόμεθα ὅτι τοῦ Δαυὶδ ἔχγονος ἦν; (σ.σ. Ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του, καὶ μὲ δεδομένην τὴν Ἑβραϊκὴν καταγωγὴν τοῦ Δαυὶδ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα). Ποῖον οὖν πρότερον ἀναγκαῖον εἰπεῖν; Πῶς ἐκ τοῦ Δαυὶδ ἢ Παρθένος. Πῶς οὖν ἐσόμεθα ὅτι ἐκ τοῦ Δαυὶδ; Ἀκουσον τοῦ Θεοῦ λέγοντος τῷ Γαβριὴλ ἀπελθεῖν «πρὸς Παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ ... ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ». Τί τοίνυν βούλει τούτου σαφέστερον ὅταν ἀκούσης ὅτι ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ ἦν ἢ Παρθένος; Ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐκεῖθεν ἦν. Καὶ γὰρ νόμος ἦν ὁ κελεύων μὴ ἐξεῖναι γαμεῖν ἄλλοθεν ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς (=δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνάπτονται εἰς γάμον, ἀλλὰ μόνον ἀν καὶ οἱ δύο κατήγοντο ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς). Καὶ ὁ Πατριάρχης δὲ Ἰακώβ ἀπὸ τῆς Ἰούδα φυλῆς ἀναστήσεσθαι αὐτὸν (σ.σ. τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν) προῦλεγεν, οὕτω λέγων «Οὐκ ἐκλείπει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ ... καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν». (Μιχαία ε'. 11).

-Περαίνοντες τὴν ἀνασκευὴν τῶν παρανοϊκῶν καὶ ἀσεβειστίων δοξασιῶν τῶν «ἐλληνολατρῶν», κρίνεται σκόπιμον νὰ προβοῦμε εἰς τὸ ὑπὸ τύπον ἐρωτήματος σχόλιον: Κατὰ τὴν μεταμόρφωσίν Του εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ (Λκ.θ'. 28-36), θέλων ὁ Κύριος νὰ δεῖξῃ τὴν σύνδεσιν τῆς ἀποκαλύψεώς Του μέσῳ προεικονίσεων προτυπώσεων καὶ προφητειῶν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μετὰ τὴν προσωπικὴν ἀποκάλυψίν Του εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐμόφανισε πλησίον Του ἔμπροσθεν τῶν Μαθητῶν Του, τοὺς προφῆτας Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν. Ἐὰν ὁ Κύριος κατήγετο ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Θεία Οἰκονομία καὶ ἡ Διδασκαλία Του, ἦσαν συνυφασμένα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀρχαιότητος, διατὶ δὲν ἐμόφανισε πλησίον

Του τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς τοὺς κορυφαίους ἐκπροσώπους τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλοσοφίας;

- Ἡ ἀπάντησις εἰς ὅλα τὰ παραπάνω, εὐρίσκεται στὴν ὀλιγόλογον ἀλλὰ περιεκτικωτάτην καὶ σαφεστάτην δήλωσιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου πῶς «Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν» (Ἐβρ. Ζ' 14).

- Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ἐρμηνευτικὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦς εἰς «Ἰάσων» ἢ «Ἰήσων», τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύει εἰς αὐτοὺς ἡ ἀσεβεστάτη πλάνη των, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσουν καὶ συνειδητοποιήσουν πῶς καὶ εἰς τοῦτο ἀντιτάσσονται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, καθότι ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία τῆς προσηγορίας Ἰησοῦς, εἶναι Σωτήρ. Καὶ διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, ἰδοὺ πῶς ἀνασχευάζεται ἡ αὐθαίρετος ἐρμηνεία των:

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Φιλόσοφος καὶ Μάρτυς, εἰς τὴν α'. ἀπολογία του: «Τὸ δὲ ΙΗΣΟΥΣ, ὄνομα τῆ Ἑβραϊδὶ φωνῇ, ΣΩΤΗΡ τῆ Ἑλληνίδι διαλέκτῳ δηλοῦ» (Ε.Π.Ε. 1, σελ. 132). Ἐπιβεβαιώνει δὲ ὁ Θεῖος Χρυσόστομος τρισήμισυ αἰῶνες περίπου ἀργότερον: «Τὸ γὰρ ΙΗΣΟΥΣ τοῦτο ὄνομα ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ, ἀλλὰ Τῆ ΕΒΡΑΙΩΝ ΦΩΝῆ ΟΥΤΩ ΛΕΓΕΤΑΙ ΙΗΣΟΥΣ· ὃ ἐστὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν ἐρμηνευόμενον, ΣΩΤΗΡ» (σ.σ. καὶ οὐχὶ «Ἰήσων» ἢ «Ἰάσων»). Σωτήρ δέ, ἀπὸ τοῦ σῶσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ» (σ.σ. τὸν χριστιανικόν, ὁ ὁποῖος προήρχετο ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου).

**ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ
ΠΙΣΤΙΝ!**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ

ΜΩΛΟΣ ΛΟΚΡΙΔΟΣ Τ.Κ. 350 09

Ν.ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ.